

Arrest

nr. 124 660 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad MECHELEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad MECHELEN van 4 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. BERTELS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 december 2012 dient de verzoekster een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in een duurzame relatie met een Belg, dhr. H.F.

De burgemeester van de stad Mechelen neemt op 4 juli 2013 een beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekster.

Het betreft de thans bestreden beslissingen, met name enerzijds de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 4 juli 2013 en zij luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §3, gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie, die op 31/12/2012 werd ingediend door :

Naam : R.

Voorna(a)m(en) : S.

Nationaliteit : Pakistan

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats : (...)

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te : (...)

Om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie ; Volgend gevraagde documenten werden niet overgemaakt : Bestaansmiddelen van Belg, Ziekteverzekering van beide, attest behoorlijke huisvesting.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verzoekster stelt ter terechtzitting dat de nota van de verweerder laattijdig is ingediend. De verweerder repliceert zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen indien de nota laattijdig zou zijn.

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.(...)”*.

De termijn vervat in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet is van openbare orde en moet dus strikt worden toegepast.

De Raad stelt aan de hand van het rechtsplegingsdossier vast dat de griffie van de Raad per aangetekend schrijven van 17 september 2013 de burgemeester van de stad Mechelen kennis gaf van onderhavig beroep en hem uitnodigde om met toepassing van artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet een administratief dossier en een nota met opmerkingen neer te leggen.

De termijn voor het neerleggen van de nota met opmerkingen en het administratief dossier begint naar analogie met artikel 39/57, § 2, 2° van de vreemdelingenwet te lopen vanaf de derde werkdag na de aangetekende verzending van het verzoekschrift aan de verweerder.

De laatste dag waarop de nota kon worden ingediend, was bijgevolg 27 september 2013, d.i. de achtste dag na de kennisgeving van de aangetekende brief van de griffie.

De verweerder maakte het administratief dossier en de nota met opmerkingen over per aangetekend schrijven van 24 september 2013.

De nota is derhalve tijdig ingediend. De opmerking van de verzoekster mist feitelijke grondslag.

3. Over de rechtspleging

3.1. De verzoekster duidt in haar verzoekschrift ten onrechte het ministerie van Binnenlandse Zaken aan als de verweerder.

3.2. De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van inquisitoriale aard. Het komt de Raad toe om de rechtsstrijd die gericht is tegen een bepaalde handeling in de voorgeschreven banen te leiden. Het komt de bevoegde organen van de Raad toe om op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaatst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen (cf. RvS 10 juni 1997, nr. 66.659; RvS 18 december 2001, nr. 101.932). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cf. RvS 1 december 1999, nr. 83.770; RvS 1 juli 2003, nr.121.147). De bestreden beslissing vormt de toepassing van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en verwijst er ook naar. Voormeld artikel luidt als volgt: *“§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”* Aangezien de bestreden beslissing uitsluitend getroffen werd door de burgemeester van de stad Mechelen, wordt in casu enkel de burgemeester van de stad Mechelen opgeroepen als verwerende partij.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40 en 43ter van de vreemdelingenwet, van artikel 10, eerste lid van *“de gezinsherenigingsrichtlijn 2004/38/EG”*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Fundamentele Rechten en Vrijheden van de Mens, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *“inzake belangenafweging in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Zij licht haar middel als volgt toe:

“(1) Aangezien het gezinsherenigingsrichtlijn van 2004/38/EG voorziet dat een visum/verblijfskaart voor een familielid van een EU onderdaan binnen de zes maand na aanvraag dient afgeleverd te worden. Dat dit inderdaad uitermate belangrijk is om te vermijden dat gelden vanuit België door de belgische onderdaan dienen overgemaakt te worden naar het buitenland om zijn gezin te onderhouden, wat vanzelfsprekend ook het geval is indien verzoekster zou worden teruggestuurd.

Dat kan verwezen worden naar bijgaande beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 29 juni 2010 gekend onder het nr. 46 709 (stuk 14).

Dat de aanvraag is ingediend op 31 december 2012 terwijl de beslissing tot weigering werd genomen op 4 juli 2013, zijnde dus laattijdig, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat dit ook de ratio legis is van artikel 10, 40 bis en 40 ter van de Vreemdelingenwet.

(2) Aangezien de gronden tot weigering in de bestreden beslissing bovendien enkel betrekking hebben op het niet binnenbrengen van de 3 documenten, ni bestaansmiddelen van Belg, ziekteverzekering van beide, attest van behoorlijke huisvesting.

Dat de verwerende partij of haar gevolgmachtige op eenvoudig verzoek een herinnering had kunnen sturen nu al deze documenten voorhanden zijn/waren doch door een verstoring in de communicatie zij deze niet bij de Burgemeester van Stad Mechelen terecht gekomen.

Dat verzoekster ervan uitging dat haar echtgenoot (die administratief veel behendiger is) hiertoe het nodige zou doen terwijl de heer H(...) ervan uitging dat zijn echtgenote (die meer tijd heeft) hiertoe het nodige zou doen.

Dat de kennisname van de motieven voor verzoekster en haar echtgenoot dan ook schokkend waren.

Dat niettemin de gevraagde gegevens thans worden voorgebracht nog voor Uw uitspraak tussenkomt en waarna zal blijken dat verzoekster in de voorwaarde is om haar verblijfskaart te bekomen.

(3) Aangezien DVZ op geen enkel ogenblik een belangenafweging heeft maakt tussen enerzijds het privé leven van verzoekster en haar banden met België (heeft een Belgisch kind en Belgische echtgenoot, sociale contacten etc...) en anderzijds de Openbare Orde (het uitwijzingsbeleid) werd gemaakt.

Dat gelet op het feit dat het gezin is ingeschreven te Mechelen ook geweten is door DVZ (inzage rijksregister) dat verzoekster als moeder van een Belgisch kind hoe dan ook recht heeft op verblijf nu toch niet kan verwacht worden dat zij haar kind (hetwelk recht heeft om hier te verblijven) bij vader laat,

die meermaals omwille van zijn functie als manager in de Benelux in het buitenland moet verblijven voor langere periodes.

Dat vader immers in dit geval het kind zowel dag en nacht bij een opvang dient onder te brengen, hetgeen dus een derde zal dienen te zijn (internaat ?) gezien het gezin in België geen familie heeft.

Dat nergens in de bestreden beslissing deze belangenafweging wordt gemaakt alhoewel zowel DVZ als Stad Mechelen (ingevolge hun toegang tot het rijksregister) hiervan op de hoogte konden zijn.

Dat derhalve de materiële motiveringplicht in bestuurszaken werd geschonden.

Dat inderdaad artikel 8 van het EVRM wordt geschonden terwijl o.m. door het arrest Chorfi van het Hof van Straatsburg werd beslist dat artikel 8 van het E.V.R.M. het gezinsleven op zich beschermd.

Zie Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 230 - 243, Liga 1996, afl.5-8, 26 Zie Hof Mensenrechten, arrest Berrehag/Nederland van 21 juni 1988, Publ. Cour Eur. D. H., Serie A, vol. 138 § 21

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private gezinsbelangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan;

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk

Dat de rechtspraak duidelijk is dat niet het uitzettingsbeleid op zich wordt beoordeeld maar wel het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht (in combinatie met artikel 3 van het EVRM); Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 21 april 2005,

Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim/ Turkije

Aangezien bovendien de motivering duidelijk gebrekkig is (artikel 43 VV) op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoekster een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat artikel 8 EVRM mag geschonden worden;

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743.

Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936.

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 28 oktober 2012 nr. 90 510 (stuk 13 - Onuitgegeven - zelfs aflevering visum van aan een persoon met een strafverleden)

Dat immers Uw Raad het dossier dient te beoordelen op het ogenblik van de uitspraak en tot op dan zal blijken dat verzoekster niet alleen een blanco strafregister heeft maar bovendien volstrekt voldoet aan de voorwaarden om een verblijfskaart als gezinslid van een UNIE onderdaan afgeleverd te krijgen.

Dat derhalve de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

4.2. Wat de aangehaalde schending van "de beginselen van behoorlijk bestuur" betreft, merkt de Raad op dat het bestuursrecht geen uniek en enig "beginssel van behoorlijk bestuur" kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekster laat na te verduidelijken welk beginssel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). *In casu* komt het de Raad niet toe te raden welk beginssel van behoorlijk bestuur en op welke wijze dit geschonden werd.

Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Ook de aangevoerde schending van artikel 43ter van de vreemdelingenwet is onontvankelijk. De vreemdelingenwet bevat immers geen artikel 43ter.

4.3. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen.

Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 3 *juncto* artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), gesteld dat de verzoekster niet binnen de gestelde termijn aantoonde dat ze zich in de voorwaarden bevond om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie. Verder wordt gepreciseerd dat zij de volgende documenten niet heeft overgemaakt: bestaansmiddelen van de referentiepersoon Belg; ziektekostenverzekering van beide; attest van behoorlijke huisvesting. De opgegeven motieven zijn afdoende in het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

4.4. De verzoekster beroept zich tevens op een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

4.5. Wat de aangevoerde schending van de Europese Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Richtlijn 2004/38/EG) betreft, merkt de Raad vooreerst op dat – los van de omzetting van deze richtlijn in de Belgische rechtsorde – artikel 3.1. van voormelde richtlijn voorziet dat *“deze van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen”*.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 123/2013 van 26 september 2013, punt B.45.2 onder meer het volgende gesteld:

“Overeenkomstig de artikelen 4 en 5 van het Verdrag betreffende de Europese Unie behoren de bevoegdheden die in de Verdragen niet aan de Unie zijn toegedeeld, toe aan de lidstaten. Aldus zijn de lidstaten bevoegd om te bepalen onder welke voorwaarden de familieleden van een eigen onderdaan wiens situatie geen aanknopingspunt heeft met het Unierecht, een verblijfstitel kunnen verkrijgen. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het Unierecht immers niet van toepassing in een zuiver interne situatie (HvJ, 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 45; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 60).

Aangezien het Hof in het arrest McCarthy expliciet zijn vaste rechtspraak inzake zuiver interne situaties heeft bevestigd, behoort het nog steeds aan de individuele lidstaten toe om beleidskeuzes te maken tussen wetgeving/omgekeerde discriminatie en deregulering/niet omgekeerde discriminatie” (V. VERBIST, ‘De invloed van het Unieburgerschap op zuiver interne situaties’, R.W. 2011-12, nr. 11, 526).

In casu heeft de verzoekster die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, om een erkenning van een verblijfsrecht gevraagd in functie van haar relatie met haar Belgische partner en is het grensoverschrijdend aspect – dat in ieder geval vereist is voor de toepassing van de voornoemde richtlijn – niet aanwezig, zodat haar aanvraag geenszins gebaseerd is op het EU-recht, maar enkel op

de Belgische wetgeving. Nu blijkt dat er geen sprake is van enig intracommunautair aspect, kan de verzoekster zich dienstig kan beroepen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG.

4.6. Artikel 40 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2

Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

(...)”

De Raad wijst er op dat artikel 40 van de vreemdelingenwet van toepassing is op burgers van de Unie en niet op familieleden van een burger van de Unie noch op familieleden van een Belg, zoals *in casu*. De verzoekster die verklaart over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken, is echter geen burger van de Unie zodat zij zich te dezen niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient evenwel de reglementaire bepaling die de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing vormt in ogenschouw te worden genomen.

4.7. De verzoekster betoogt dat de Europese Richtlijn 2004/38/EG voorziet dat een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie binnen zes maanden na de aanvraag afgeleverd dient te worden. Zij verwijst eveneens naar een arrest van de Raad van 29 juni 2010 met nr. 45 887 om te duiden dat een laattijdige beslissing inzake de gezinshereniging, dit is later dan zes maanden na het indienen van de aanvraag, vernietigd dient te worden. Verder meent zij dat de verweerder op eenvoudig verzoek een herinnering had kunnen sturen om de in de bestreden beslissing vermelde documenten neer te leggen nu deze voorhanden waren, maar door een verstoring in de communicatie niet bij de stad Mechelen terecht zijn gekomen. De verzoekster stelt dat zij dacht dat haar partner de documenten zou overmaken, terwijl de referentiepersoon hetzelfde dacht van de verzoekster. De verzoekster voegt de in de bestreden beslissing vermelde stukken dan ook toe aan het verzoekschrift en geeft aan dat zij hiermee aan de voorwaarden voldoet die vereist zijn om te genieten van het gevraagde verblijfsrecht.

4.8. Wat de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/38/EG betreft, verwijst de Raad naar hetgeen hierover in punt 3.5. werd uiteengezet.

4.9. De verzoekster kan worden gevolgd waar zij aangeeft dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de zes maanden na de aanvraag. De aanvraag dateert immers van 21 december 2012, daar waar de bestreden beslissing is genomen op 4 juli 2013. Niettemin dient te worden opgemerkt dat artikel 42 van de vreemdelingenwet aangeeft dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt erkend “*onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen*”.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit bepaalt dienomtrent het volgende:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

(...)”

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

(...)

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Overeenkomstig artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit – waarop de bestreden beslissing steunt – dient de verblijfskaart te worden afgegeven indien de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde het verblijfsrecht erkent of er geen beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet, namelijk zes maanden. Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

(...)"

De Raad dient er evenwel op te wijzen dat de termijn van zes maanden zoals voorzien in artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet evenwel enkel toepassing vindt indien de aanvrager – familielid van een burger van de Unie - alle vereiste documenten heeft overgemaakt en het gemeentebestuur vervolgens de aanvraag heeft overgemaakt aan de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of diens gemachtigde.

Artikel 52, § 1 van het vreemdelingenbesluit bepaalt immers dat een vreemdeling die in het kader van de gevraagde gezinshereniging zijn familieband bewijst een bijlage 19ter ontvangt en er een attest van immatriculatie wordt afgeleverd met een geldigheidsduur van zes maanden vanaf de aanvraag. Indien hij/zij de familieband niet bewijst, wordt er geen bijlage 19ter afgeleverd, maar wordt een bijlage 19quinquies afgeleverd.

In artikel 52, § 2 van voornoemd besluit worden de vereiste documenten opgesomd die dienen te overgemaakt te worden bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag.

Artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit duidt dat indien niet alle bewijsdocumenten vermeld in § 2 overgemaakt zijn binnen de in § 2 vermelde termijn, de gemeente de aanvraag weigert door middel van een bijlage 20 (met desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten).

Artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit bepaalt dat het gemeentebestuur de aanvraag overmaakt aan de gemachtigde indien de aanvrager alle vereiste documenten heeft bijgebracht. De gemeente dient dan een verblijfskaart af te leveren (onder de vorm van een bijlage 9) als de gemachtigde de verblijfskaart toekent of indien er geen beslissing is genomen binnen de termijn bepaald door artikel 42 van de vreemdelingenwet (dit is binnen zes maanden na de aanvraag). In het geval dat de gemachtigde de verblijfskaart niet toekent, wordt een bijlage 20 (met desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten) afgeleverd.

In casu is door de burgemeester van de stad Mechelen toepassing gemaakt van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit en heeft hij overeenkomstig dit artikel de aanvraag geweigerd bij gebreke van het

voorleggen van de vereiste documenten. Het gaat bijgevolg om de situatie waarin de vereiste bewijsdocumenten niet werden overgemaakt binnen de termijn bepaald in artikel 52, § 2 van voormeld besluit, met name binnen de drie maanden na de aanvraag. De gemeente leverde derhalve overeenkomstig artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit een bijlage 20 af.

De verzoekster bevestigt thans de vaststelling van de burgemeester van de stad Mechelen dat zij de gevraagde bewijsdocumenten niet heeft overgemaakt binnen de gestelde termijn van drie maanden. Omdat de verzoekster zich dus niet bevindt in het toepassingsgeval van artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit, is de daarin vermelde termijn van zes maanden zoals gesteld door artikel 42 van de vreemdelingenwet op haar aanvraag niet van toepassing. Artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit bepaalt geen vervaltijd waarbinnen de gemeente een bijlage 20 zou moeten afleveren indien de aanvrager niet de vereiste documenten heeft overgemaakt. De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat voor het treffen van de thans bestreden beslissingen een vervaltijd van zes maanden zou gelden.

Een andere interpretatie van artikel 52, §§ 3 en 4 van het vreemdelingenbesluit zou er overigens toe leiden dat een aanvrager door het indienen van een onvolledig dossier en het uitlokken van drie maanden verlenging om bijkomende stukken in te dienen zelf de beslissingstermijn van de gemachtigde zou kunnen inkorten en dat de staatssecretaris ertoe verplicht zou zijn een verklaring van inschrijving af te geven indien een gemeente die immers door geen termijn is gebonden, het dossier lang genoeg laat liggen (cf. *mutatis mutandis* RvS nr. 220.740 van 25 september 2012).

4.10. Waar de verzoekster naar voormeld arrest van 29 juni 2010 van de Raad verwijst, dient te worden opgemerkt dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde kennen. Daarnaast stelt de Raad vast dat de in het arrest geldende (oude) procedure een andere vervaltijd voorschrijft voor het nemen van een beslissing en dat de bestreden beslissing uit het arrest waaraan de verzoekster refereert een beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft die werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terwijl dit *in casu*, zoals reeds hierboven werd uiteengezet, niet het geval is, waardoor de termijn van zes maanden hier niet van toepassing is.

4.11. Waar de verzoekster aangeeft dat de verweerder een herinnering had moeten sturen om de voormelde documenten neer te leggen, wijst de Raad er op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verweerder kan beoordelen of de verzoekster aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, 182.450). Het blijkt niet uit het administratief dossier en de verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de thans door haar bijgebrachte stukken bij te brengen, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Derhalve diende de verzoekster die overigens een “herinnering” ontving in de vorm van de bijlage 19ter om binnen de drie maanden de gevraagde documenten voor te leggen, in het kader van deze wederkerige zorgvuldigheidsverplichting, de gevraagde documenten binnen de vooropgestelde termijn voor te leggen aan de stad Mechelen. Zij heeft dit echter nagelaten te doen, wat niet door de verzoekster wordt betwist. Het was *in casu* dan ook niet aan de gemachtigde om de verzoekster nogmaals te herinneren dat zij de gevraagde documenten moest overmaken.

Derhalve toont de verzoekster met haar betoog niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de hem beschikbare feitelijke gegevens oordeelde dat de verzoekster zich niet in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in hoedanigheid van een burger van de Unie, nu zij de gevraagde documenten niet binnen de gestelde termijn heeft ingediend.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

4.12. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekster aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een

eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* dient de Raad vast te stellen dat de verzoekster geen enkele concrete uiteenzetting aanbrengt omtrent de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt door de verzoekster dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. Tot slot stelt de verzoekster in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dat de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik een belangenafweging heeft gemaakt tussen het privéleven van de verzoekster en haar banden met België en de redenen van openbare orde. Zij verwijt de Dienst Vreemdelingenzaken te weten dat zij als moeder van een Belgisch kind hoe dan ook recht heeft op verblijf en niet verwacht kan worden dat zij haar kind bij haar vader laat die omwille van zijn job meermaals in het buitenland moet verblijven voor langere periodes. De verzoekster meent dat de verwijdering van haar persoon zou impliceren dat zij voor opvang van het kind zullen moeten voorzien door een derde, gezien zij geen verdere familie in België hebben. Tot slot verwijst de verzoekster naar een aantal beslissingen van het EHRM met name Chorf t. België van 7 augustus 1996 en Berrehab t. Nederland van 21 juni 1988. Zij geeft tevens aan dat nergens in de motivering van de bestreden beslissing geduid wordt waarom haar gedrag een bedreiging zou vormen in die mate dat artikel 8 van het EVRM geschonden mag worden. Om haar argument kracht bij te zetten, verwijst ze naar arresten van het EHRM (Muslim t. Turkije en Radovanovic t. Oostenrijk) en van de Raad (nr. 6743 van 30 januari 2008; nr. 6936 van 6 februari 2008; nr. 90 510 van 28 oktober 2012).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *“familie- en gezinsleven”* noch het begrip *“privéleven”*. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “*fair balance*”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Op zicht van de stukken van het administratief dossier en gelet op het feit dat de verweerder het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op zich niet betwist, alsook wegens de aanwezigheid van een gemeenschappelijk minderjarig kind, neemt de Raad aan dat er in hoofde van de verzoekster sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het bestaan van een gezinsleven in België impliceert echter op zich nog niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten of een weigering tot verblijf een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Om artikel 8 van het EVRM *in concreto* te beoordelen, is het immers van belang na te gaan of er *in casu* sprake is van een eerste toegang tot het grondgebied van het Rijk dan wel dat er een situatie van voortgezet verblijf voorligt.

De Raad merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster voorafgaand aan de onderliggende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg niet beschikte over enig verblijfsrecht in België dat haar feitelijk in staat stelde het gezinsleven in België te beleven. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg brengt immers op zich nog geen vaststaand verblijfsrecht met zich mee. Bijgevolg kwalificeert verzoeksters verblijfsaanvraag als een verzoek tot eerste toegang zoals hierboven besproken. Er is in deze stand van het geding dan ook geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekster nu aan de verzoekster geenszins een verblijfsrecht ontnomen wordt dat haar feitelijk tot het beleven van een gezinsleven in België in staat stelde. Artikel 8, tweede lid van de vreemdelingenwet is te dezen derhalve niet van toepassing, zodat niet valt in te zien waarom de gemachtigde bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zou dienen te motiveren ten aanzien van artikel 8, tweede lid van het EVRM en hij dus niet diende aan te geven waarom haar gedrag in die mate een bedreiging voor de Belgische staat zou vormen dat een inmenging in de uitoefening van het gezinsleven verantwoord is.

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de “*fair balance*”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu toont de verzoekster niet concreet aan dat er in hoofde van de Belgische staat een plicht zou bestaan om haar gezinsleven in België te handhaven. Met de loutere stelling van de verzoekster dat zij een blanco strafregister heeft, voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging en er zich moeilijkheden zouden kunnen voordoen in verband met de opvang van haar minderjarig kind gelet op het feit dat haar partner zich regelmatig in het buitenland bevindt voor zijn werk, maakt zij niet concreet aannemelijk dat zij haar gezinsleven niet elders kan uitbouwen of verderzetten. Evenmin maakt zij met de loutere affirmatie dat zij “*als moeder van een Belgisch kind hoe dan ook recht heeft op verblijf*” aannemelijk dat er een plicht zou bestaan om haar gezinsleven te handhaven in België. Ook beperkt zij zich tot het verwijzen naar rechtspraak van het EHRM en zet zij niet concreet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing voormelde rechtspraak schendt. Zoals de verweerder in de nota aangeeft, is er bovendien *in casu* slechts sprake van een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen. Daarenboven kan nog opgemerkt worden dat er aan de verzoekster geen inreisverbod werd afgeleverd zodat niets er aan in de weg staat dat zij, na uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en mits te hebben voldaan aan de wettelijke binnenkomstvoorwaarden, terugkeert naar België. Een dergelijke tijdelijke scheiding verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Waar de verzoekster aangeeft te voldoen aan de voorwaarden voor gezinshereniging, wijst de Raad er op dat zij steeds een nieuwe aanvraag dienaangaande kan indienen.

Daarnaast merkt de Raad nog op dat de verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij zich voor de duur van haar tijdelijke verwijdering niet zou kunnen laten vergezellen door haar Belgische partner. De verzoekster brengt geen enkel concreet element aan dat er op zou kunnen wijzen dat het voor haar of voor haar partner en kind onmogelijk is om bijvoorbeeld in Pakistan, tijdelijk dan wel voor langere termijn, het gezinsleven verder te zetten. Zoals hiervoor reeds werd aangegeven, heeft het EHRM inzake immigratie bij diverse gelegenheden gesteld dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) en dat artikel 8 van het

EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

De verzoekster toont bijgevolg niet concreet aan dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verder gezet, noch toont zij aan dat een eventuele tijdelijke scheiding met haar partner en minderjarig kind daadwerkelijk haar gezinsleven zou verbreken. Aangezien het aan de andere kant met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht de taak van de Staat is om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren, is er geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster en deze van de Belgische Staat. Er is dan ook *in casu* in deze stand van het geding geen sprake van een positieve verplichting voor de Belgische Staat om het (recht op) gezinsleven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE